

“সৰ্ব সমৰ্থ শিক্ষকৰ শ্ৰেষ্ঠ শিক্ষাধাৰী হোৱা”

আজি সৰ্ব শক্তিমান পিতাই নিজৰ চতুৰ্দ্দিশৰ শক্তিসেনাক চাই আছেইক। কোন-কোন সদায় সৰ্বশক্তিৰ শস্ত্ৰধাৰী মহাবীৰ বিজয়ী বিশেষ আত্মা হয়। কোন-কোন সদায় নহয়, কিন্তু সময়ত, সময় অনুসৰি শস্ত্ৰধাৰী হয়। কোন-কোন সময়ত শস্ত্ৰধাৰী হোৱাৰ প্ৰয়াস কৰে সেইবাবে কেতিয়াবা আক্ৰমণ কৰিব পাৰে, কেতিয়াবা পৰাজিত হয়। কেতিয়াবা আক্ৰমণ কেতিয়াবা পৰাজয়ৰ চক্ৰত চলি থাকে। এনেকুৱা তিনি প্ৰকাৰৰ সেনাৰ অধিকাৰী সন্তান দেখিলে। কিন্তু বিজয়ী শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলে সদায় আগৰ পৰাই সদাপ্ৰস্তুত (এভাৰৰেডি) হৈ থাকে। সময় অনুসৰি শস্ত্ৰধাৰী হোৱাৰ ক্ষেত্ৰত সময় শিক্ষক হৈ যায়। সময় ৰূপী শিক্ষকৰ আধাৰত চলোতাসকল সৰ্ব শক্তিমান শিক্ষকৰ শিক্ষাৰে সদাপ্ৰস্তুত নোহোৱাৰ কৰণে কেতিয়াবা সময়ত প্ৰবঞ্চিত হৈ যায়। প্ৰবঞ্চিত হোৱা বাবে স্মৃতিৰ চেতনা আহে সেয়েহে সৰ্ব শক্তিমান শিক্ষকৰ শ্ৰেষ্ঠ শিক্ষাধাৰী হোৱা। সময় ৰূপী শিক্ষকৰ শিক্ষাধাৰী নহয়।

কিছুমান সন্তানে বাপদাদাৰ সৈতে আত্মিক বাৰ্তালাপ কৰে বা পৰম্পৰেও আত্মিক বাৰ্তালাপ কৰে, সাধাৰণ ৰূপত এয়া কৈ থাকে যে সময়ত সকলো ঠিক হৈ যাব। সময়ত দেখুৱাই দিম বা সময়ত কৰি ল’ম। কিন্তু তোমালোক বিশ্ব পৰিৱৰ্তক সন্তানসকলক সম্পন্ন শ্ৰেষ্ঠ সময়ৰ আহ্বান কৰাৰ কাৰ্য প্ৰাপ্ত হৈছে। তোমালোক স্বৰ্ণিম প্ৰভাতৰ সময় অনাৰ নিমিত্ত হোৱা। তোমালোক সময় ৰূপী ৰচনাৰ মাষ্টৰ ৰচয়িতা, সময় অৰ্থাৎ যুগ পৰিৱৰ্তক হোৱা। ডবল কালৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা। এটা কাল অৰ্থাৎ ‘সময়’। দ্বিতীয় কাল ‘মৃত্যু’ৰ বশীভূত নোহোৱা। বিজয়ী হোৱা। অমৰ ভৱৰ বৰদানী স্বৰূপ হোৱা সেয়েহে সময় অনুসৰি কৰোতা নহয় কিন্তু পিতাৰ আশ্ৰা (ফৰমান) অনুসৰি চলোতা। সময়তো অস্ত্ৰাণী আত্মাসকলৰো শিক্ষক হয়। তোমালোকৰ শিক্ষক হৈছে সমৰ্থ পিতা। যিকোনো প্ৰস্তুতি সময়ৰ আগতে কৰা হয় সেই সময়ত নহয়। সদাপ্ৰস্তুত সৰ্ব শস্ত্ৰ শক্তিধাৰী সেনাৰ হোৱা। গতিকে সদায় নিজক পৰীক্ষা কৰা যে সৰ্ব শক্তিৰ শস্ত্ৰ ধাৰণ কৰিছোনে? কোনো শক্তি অৰ্থাৎ শস্ত্ৰৰ অভাৱ হ’লে তেতিয়া মায়াই সেই দুৰ্বলতাৰ বিধিৰ দ্বাৰা আক্ৰমণ কৰিব সেয়েহে এই ক্ষেত্ৰতো অমনোযোগী নহ’ব আৰু সকলোতো ঠিকে আছে, কেৱল অলপ এটা কথাত দুৰ্বলতা আছে, কিন্তু এটা দুৰ্বলতাই মায়াৰ আক্ৰমণৰ ৰাস্তা হৈ যাব। যিদৰে পিতাই সন্তানসকলক প্ৰতিশ্ৰুতি দিছে যে য’ত পিতাৰ স্মৃতি আছে ত’ত মই সদায় লগত আছো এইদৰে মায়াইও প্ৰত্যাহ্বান জনায় যে য’ত দুৰ্বলতা আছে ত’ত মই ব্যাপক হৈ আছো সেইবাবে দুৰ্বলতাৰ অংশ মাত্ৰইও মায়াৰ বংশক আহ্বান কৰি দিয়ে। সৰ্ব শক্তিমানৰ সন্তানসকলতো সকলোতে সম্পন্ন হ’ব লাগে। পিতাই সন্তানসকলক যি সম্পত্তিৰ অধিকাৰ দিয়ে, বা শিক্ষকৰ ৰূপত ঈশ্বৰীয় শিক্ষাৰ প্ৰালন্ধ বা ডিগ্ৰী দিয়ে, সেয়া কি বুলি বৰ্ণনা কৰা? সৰ্বগুণ সম্পন্ন বুলি কোৱা বা গুণ সম্পন্ন বুলি কোৱা? সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী, 16 কলা সম্পন্ন বুলি কোৱা, 14 কলা বুলি নোকোৱা। 100 শতাংশ সম্পূৰ্ণ সুখ শান্তিৰ সম্পত্তি বুলি কোৱা। তেন্তে এনেকুৱাই হ’বও লাগিব নে এক আধা দুৰ্বলতা চলি যাব, এনেকৈ ভাবা? হিচাপ-নিকাচো গভীৰ হয়। ভোলানাথো হয় কিন্তু কৰ্মৰ গতিৰ জ্ঞাতাও হয়। দিয়েও বহুত বেছি আৰু কণ কণৰ হিচাপো কৰে। যদি এক আধা দুৰ্বলতাও থাকি যায় তেন্তে প্ৰাপ্তিতো আধা জন্ম, এটা জন্ম পিছত আহিবলগীয়া হয়। শ্ৰীকৃষ্ণৰ লগে-লগে বা বিশ্ব মহাৰাজ প্ৰথম লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰ’য়েল ফেমিলি (ৰজাঘৰীয়া পৰিবাৰ) বা সমীপ সম্বন্ধত আহিব নোৱাৰে। যিদৰে চন একৰ পৰা আৰম্ভ হ’ব। সেইদৰে নতুন সম্বন্ধ, নতুন প্ৰকৃতি, এক নম্বৰৰ নতুন আত্মাসকল, নতুন অৰ্থাৎ ওপৰৰ পৰা নমি অহা নতুন আত্মাসকল, নতুন ৰাজ্য, এই নতুনত্বৰ সময়ৰ সুখ, সতোপ্ৰধান এক নম্বৰৰ প্ৰকৃতিৰ সুখ এক নম্বৰৰ আত্মাসকলেহে পাব পাৰিব। এক নম্বৰ অৰ্থাৎ মায়াৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰোতা। গতিকে হিচাপ পূৰা হ’ব। পিতাৰ পৰা বৰদান বা সম্পত্তি প্ৰাপ্ত কৰাৰ প্ৰতিজ্ঞা এয়াই কৰিছা যে লগত থাকিম, লগত যাম আকৌ ব্ৰহ্মা পিতাৰ লগত ৰাজ্যলৈ আহিম। এইটো প্ৰতিজ্ঞা কৰা নাই যে পিছে-পিছে আহিম। সমান হ’বই লাগিব, লগত থাকিব লাগিব। সম্পন্নতা, সমানতাই সৰ্বদা সান্নিধ্যৰ প্ৰালন্ধৰ অধিকাৰী কৰি তোলে সেয়েহে সম্পন্ন আৰু সমান হোৱাৰ সময় অমনোযোগীতাৰে হেৰুৱাই অন্তিম সময়ত চেতনা আহিলে তেন্তে কি পাব!

আজি সকলোৰে সৰ্ব শক্তিৰ শস্ত্ৰৰ পৰীক্ষা কৰি আছিল। ৰিজাল্ট শুনালে - তিনি প্ৰকাৰৰ সন্তান দেখিলে। তোমালোকে ভাবা যে আগলৈ এই অমনোযোগীতাৰ অলপ দুষ্টালি, ইমান অলপতো চলিয়েই যাব, ইমানখিনি সহায়তো পিতাই কৰিয়েই দিব, কিন্তু এই দুষ্টালিয়ে নাজুক সময়ত (অন্তিমৰ অস্থিৰ সময়ত) যাতে প্ৰবঞ্চনা নকৰে। আৰু সন্তানসকলে দুষ্টালিৰেআপত্তি যাতে নকৰে যে ইমানখিনিতো ভবা নাছিলো সেয়েহে নাজুক সময় সন্মুখত আহি আছে। ভিন্ন-ভিন্ন

প্ৰকাৰৰ অস্থিৰতা বাঢ়িয়েই গৈ থাকিব। এয়া হৈছে সময়ৰ আগমনৰ চিন। এয়া ড্ৰামাৰ তীব্ৰ গতিৰে সম্পন্ন হোৱাৰ ইংগিত। বুজিলা!

আজিকালি মধুবনত তিনিফালৰ নদীৰ মেলা হয়। ত্ৰিবেণী নদীৰ মেলা নহয় জানো! তিনিফালৰ পৰা অহা, লগনেৰে আহি উপস্থিত হোৱা সন্তানসকলক দেখি, সন্তানসকলৰ স্নেহত বাপদাদা বিশেষ হৰ্ষিত হয়। মুখৰ ভাষা নাজানে কিন্তু স্নেহৰ ভাষা জানে। কৰ্ণাটকবাসীসকল স্নেহৰ ভাষা জানোতা হয়। আৰু পঞ্জাববাসীয়ে কি জানে? পঞ্জাববাসী প্ৰত্যাহান জনোৱাতহুচিয়াৰ হয়। গতিকে দৈৱী ৰাজস্থানৰ প্ৰত্যাহানেহাহাকাৰৰ সলনি জয়জয়কাৰ কৰাব। গুজৰাটবাসীয়ে কি কৰে? গুজৰাটবাসীয়ে সদায় দোলনাত দুলি থাকে। নিজৰ সংগমযুগী সমীপ স্থানৰ ভাগ্যৰ দোলনাতো দুলে। আনন্দত দুলি থাকে যে আমিতো সকলোতকৈ ওচৰত আছো। গতিকে গুজৰাটবাসী ভিন্ন-ভিন্ন দোলনাত দুলি থাকোতা হয়। ভিন্ন প্ৰকাৰৰ গ্ৰুপো আছে। বিচিত্ৰতা(ভিন্নতা)সকলোৱে পচন্দ কৰে। গুলদস্তাতো ভিন্নৰং, ৰূপ, সুবাস থকা ফুল প্ৰিয় হয়। অম্ভা।

সকলো ফালৰ পৰা অহা সকলো শক্তিশালী, সদায় সতৰ্ক হৈ থাকোতা, সদায় সৰ্ব শক্তিৰ শস্ত্ৰধাৰী, সকলো আত্মাক সম্পূৰ্ণ সম্পন্ন হৈ শক্তিৰ সহযোগ দিওঁতা, শ্ৰেষ্ঠ কাল, শ্ৰেষ্ঠ যুগ আনোতা, যুগ পৰিৱৰ্তক এক নম্বৰৰ হৈ এক নম্বৰৰ সম্পন্ন ৰাজ্য-ভাগ্যৰ অধিকাৰী - এনেকুৱা সৰ্ব শ্ৰেষ্ঠ সন্তানসকলৰ প্ৰতি বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

পঞ্জাব পাৰ্টিৰ সৈতে: সদায় প্ৰতিটো খোজত স্মৃতিৰ শক্তিৰ দ্বাৰা পদমৰ উপাৰ্জন জমা কৰি আগবাঢ়ি গৈ আছা নহয়! প্ৰতিটো খোজত পদম ভৰি আছে - এইটো পৰীক্ষা কৰি থাকানে? স্মৃতিৰে আগবঢ়োৱা খোজ ভৰপূৰ হয়, স্মৃতি অবিহনে দিয়া খোজ ভৰপূৰ নহয়, উপাৰ্জন নহয়। গতিকে প্ৰতিটো খোজত পদমৰ উপাৰ্জন জমা কৰোতা উপাৰ্জনক্ষম সন্তান হোৱা নহয়! উপাৰ্জন কৰোতাসকল উপাৰ্জনক্ষম সন্তান হয়। এবিধ হ'ল খাই উৰুৱাই দিয়ে আৰু আনবিধ হ'ল উপাৰ্জন জমা কৰোতা। তোমালোক কোন প্ৰকাৰৰ সন্তান হোৱা? তাত (লৌকিকত) সন্তানসকলে উপাৰ্জন কৰে নিজৰ কাৰণে আৰু পিতাৰ কাৰণেও। ইয়াত পিতাকতো নালাগে। নিজৰ কাৰণেই উপাৰ্জন কৰে। সদায় প্ৰতিটো খোজত জমা কৰোতা, উপাৰ্জন কৰোতা সন্তান হয়, এইটো পৰীক্ষা কৰা কিয়নো সময় নাজুকহৈ গৈ আছে। গতিকে যিমান উপাৰ্জন জমা হ'ব সিমান আৰামেৰে শ্ৰেষ্ঠ প্ৰালন্ধৰ অনুভৱ কৰি থাকিব। ভৱিষ্যতেতো প্ৰাপ্তি আছেই। এই উপাৰ্জনৰ প্ৰাপ্তি এতিয়া সংগমতো হ'ব আৰু ভৱিষ্যতলৈও হ'ব। তেন্তে সকলো উপাৰ্জন কৰোতা হোৱা নে উপাৰ্জন কৰিলা আৰু থালা!

যেনেকুৱা পিতা তেনেকুৱা সন্তান। যিদৰে পিতা সম্পন্ন হয়, সম্পূৰ্ণ হয় সেইদৰে সন্তানসকলো সদায় সম্পন্ন হৈ থাকোতা। সকলো বাহাদুৰ (সাহসী) হোৱা নহয়? ভয় খাওঁতাতো নোহোৱা? ভয়তো খোৱা নাই? সংকল্পতো অলপ ভয়ৰ মাত্ৰা আহিল নে নাই? এয়া ন'থিং নিউ (একো নতুন নহয়) নহয় জানো। কিমান বাৰ এয়া হৈছে, অনেক বাৰ পুনৰাবৃত্তি হৈছে। এতিয়া হৈ আছে সেয়েহে ভয় খোৱাৰ কথা নাই। শক্তিসকলো নিৰ্ভয় হোৱা নহয়। শক্তিসকল সদায় বিজয়ী, সদায় নিৰ্ভয়। যেতিয়া পিতাৰ চৰ্ছায়াৰ তলত থাকোতা হোৱা তেন্তে নিৰ্ভয়েই হ'ব। যেতিয়া নিজকে অকলশৰীয়া বুলি ভাবা তেতিয়া ভয় হয়। চৰ্ছায়াৰ তলত ভয় নালাগে। সদায় নিৰ্ভয়। শক্তিসকলৰ বিজয়ৰ সদায় গায়ন কৰা হয়। সদায় বিজয়ী সিংহ হোৱা নহয়! শিৱ শক্তিসকলৰ, পাণ্ডৱসকলৰ যদি বিজয় নহয় তেন্তে কাৰ হ'ব! পাণ্ডৱসকল আৰু শক্তিসকল কল্প-কল্পৰ বিজয়ী হয়। সন্তানসকলৰ প্ৰতি পিতাৰ স্নেহ আছে। পিতাৰ স্নেহী সন্তানসকল, স্মৃতিত থকা সন্তানসকলৰ একো হ'ব নোৱাৰে। স্মৃতিত দুৰ্বল হ'লে অলপ প্ৰভাৱ পৰিবও পাৰে। স্মৃতিৰ চৰ্ছায়া থাকিলে তেন্তে একোৱেই হ'ব নোৱাৰে। বাপদাদাই কিবা নহয় কিবা সাধনেৰে ৰক্ষা কৰে। যেতিয়া ভক্ত আত্মাসকলৰো সাৰথি (সহায় কৰোতা) হয় তেন্তে সন্তানসকলৰ সাৰথি সদায় হয়েই।

(2) সদায় সাহস আৰু উৎসাহৰ ডেউকাৰে উৰি থাকোতা হোৱা নহয়! উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ ডেউকাই সদায় নিজকো উৰায় আৰু অনকো উৰাৰ মাৰ্গ দেখুৱায়। এই দুয়োখন ডেউকা সদায় যাতে লগত থাকে। এখন ডেউকাও যদি ঢিলা হয় তেন্তে উচ্চত উৰিব নোৱাৰিবা সেইকাৰণে এই দুয়োটাৰে আৱশ্যকতা আছে। সাহসৰো, উৎসাহ-উদ্দীপনাৰো। সাহস এনেকুৱা বস্তু হয়, যিয়ে অসম্ভৱকো সম্ভৱ কৰিব পাৰে, সাহসে জটিলতাকো সহজ কৰি দিয়ে। তলৰ পৰা ওপৰলৈ উৰুৱায়। গতিকে সদায় এনেকৈ উৰি থকা অনুভৱী আত্মা হোৱা নহয়! তললৈ আহি কি প্ৰাপ্তি হ'ল সেয়াতো দেখিলা! তললৈয়ে নামি থাকিলা কিন্তু এতিয়া উৰন্ত কলাৰ সময় হয়। হাই জাম্পৰো সময় নহয়। চেকেণ্ডত সংকল্প কৰিলা আৰু উৰিলা। এনেকুৱা শক্তি পিতাৰ দ্বাৰা সদায় পাই থাকিবা।

(3) সদায় নিজক মাষ্টৰ জ্ঞান সূৰ্য বুলি ভাবানে? জ্ঞান সূৰ্যৰ কাৰ্য হৈছে সকলোৰে পৰা অজ্ঞান অন্ধকাৰ নাশ কৰা। সূৰ্যই নিজৰ প্ৰকাশেৰে ৰাতিক দিন কৰি দিয়ে, গতিকে এনেকুৱা মাষ্টৰ জ্ঞান সূৰ্য বিশ্বৰ পৰা অন্ধকাৰ দূৰ কৰোঁতা, দিগন্তান্ত আত্মাসকলক ৰাস্তা দেখাওঁতা, ৰাতিক দিন কৰি তোলাওঁতা হোৱা নহয় জানো! নিজৰ এই কাৰ্য সদায় স্মৃতিত থাকেনে? যিদৰে লৌকিক বৃত্তি (পেছা) পাহৰিব খুজিলেও পাহৰিব নোৱাৰি। সেয়াতো হৈছে এটা জন্মৰ বিনাশী কাৰ্য, বিনাশী বৃত্তি, এয়া হ'ল চিৰকালৰ বৃত্তি যে আমি মাষ্টৰ জ্ঞান সূৰ্য হওঁ। গতিকে সদায় নিজৰ এই অবিনাশী বৃত্তি বা কৰ্তব্য বুলি ভাবি অন্ধকাৰ আতঁৰাই পোহৰ আনিব লাগে। ইয়াৰ দ্বাৰা নিজৰো অন্ধকাৰ সমাপ্ত হৈ প্ৰকাশিত হ'ব কিয়নো পোহৰ দিওঁতাজন স্বয়ং প্ৰকাশময় হৈয়েই যায়। গতিকে এইটো কাৰ্য সদায় স্মৃতিত ৰাখিবা আৰু নিজকে নিজে পৰীক্ষা কৰা যে মই মাষ্টৰ জ্ঞান সূৰ্য প্ৰকাশময় হওঁ! যিদৰে অগ্নি নিৰ্বাপন কৰোতাজন নিজে অগ্নিৰ প্ৰভাৱলৈ নাহে, এনেকৈ সদায় অন্ধকাৰ দূৰ কৰোতাজন নিজে অন্ধকাৰত আহিব নোৱাৰে। মই মাষ্টৰ জ্ঞান সূৰ্য হওঁ, এইটো নিচা আৰু আনন্দ যাতে সদায় থাকে।

কুমাৰসকলৰ সৈতে অব্যক্ত বাপদাদাৰ সাক্ষাৎ

(1) কুমাৰ জীৱন হৈছে শ্ৰেষ্ঠ জীৱন, কুমাৰ জীৱনত পিতাৰ হৈ গ'লা এনেকুৱা নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ ৰেখা দেখি সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকা আৰু আনকো হৰ্ষিত হৈ থকাৰ বিধি শুনাই থাকা। আটাইতকৈ নিৰ্বন্ধন হৈছে কুমাৰ কুমাৰীসকল। কুমাৰসকলে যেনেকৈ বিচাৰে নিজৰ ভাগ্য গঢ়ি ল'ব পাৰে। সাহসী কুমাৰ হোৱা নহয় জানো! দুৰ্বল কুমাৰতো নোহোৱা। কোনোবাই যিমনেই নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত নকৰক মহাবীৰ আত্মাসকলে এজন পিতাৰ বাহিৰে অন্য ফালে আকৰ্ষিত হ'ব নোৱাৰে। এনেকুৱা বাহাদুৰ হোৱা। অনেক ৰূপত মায়াই নিজৰ কৰিবলৈ চেষ্টাতো কৰিব কিন্তু নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হ'লে বিজয়ী হ'ব। ভয় কৰোতা নহয়। ভাল হয়। বাহ! মোৰ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য! মাথো এইটোৱে সদায় স্মৃতিত ৰাখিবা। মোৰ দৰে আন কোনো হ'ব নোৱাৰে – এইটো নিচাত থাকা। য'ত ঈশ্বৰীয় নিচা থাকিব ত'ত মায়াৰ পৰা আঁতৰত থাকিবা। সেৱাত সদায় ব্যস্ত হৈ থাকা নহয়! ইয়াৰো আৱশ্যকতা আছে। যিমনে সেৱাত ব্যস্ত হৈ থাকিবা সিমনে সহজযোগী হৈ থাকিবা কিন্তু স্মৃতিযুক্ত সেৱা হ'লেহে নিৰাপদ হৈ থাকিবা। স্মৃতি নাথাকিলে নিৰাপদ নহয়।

(২) কুমাৰ সদায় নিৰ্বিঘ্ন হোৱা নহয়? মায়াই আকৰ্ষিত নকৰেতো? কুমাৰসকলক মায়াই নিজৰ কৰি ল'বলৈ বহুত চেষ্টা কৰে। কুমাৰসকল মায়াৰ অতি পচন্দৰ। মায়াই ভাবে মোৰ হৈ যাওঁক। কিন্তু তোমালোক সকলো বাহাদুৰ নোহোৱা জানো! মায়াৰ গ্ৰাহক নহয় কিন্তু মায়াক প্ৰত্যাহান জনাওঁতা। আধা কল্প মায়াৰ গ্ৰাহক হৈ থাকিলা, কি পালা? সকলো হেৰুৱাই পেলালা সেইকাৰণে এতিয়া প্ৰভুৰ হৈ গ'লা। প্ৰভুৰ হৈ যোৱা অৰ্থাৎ স্বৰ্গৰ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত হোৱা। গতিকে সকলো কুমাৰ বিজয়ী কুমাৰ হোৱা। চাবা, কেঁচা (অপৈণত) নহ'বা। কুমাৰসকলৰ প্ৰতি মায়াৰ এক্সত্ৰা (অতিৰিক্ত) মৰম আছে সেইবাবে চাৰিওফালৰ পৰা চেষ্টা কৰে - মোৰ হৈ যাওক। কিন্তু তোমালোক সকলোৱে সংকল্প কৰি ল'লা। যিহেতু পিতাৰ হৈ গ'লা গতিকে নিচিন্ত হৈ গ'লা। সদায় নিৰ্বিঘ্ন হোৱা, উৰন্ত কলাধাৰী হোৱা।

(3) কুমাৰ – সদায় সমৰ্থ। য'ত সামৰ্থ্য আছে ত'ত প্ৰাপ্তি আছে। সদায় সৰ্ব প্ৰাপ্তি স্বৰূপ। জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হোৱা কাৰণে মায়াৰ ভিন্ন ভিন্ন ৰূপক জানোতা হোৱা সেইবাবে নিজৰ ভাগ্যক আগবঢ়াই লৈ গৈ থাকা। সদায় এটাই কথা দৃঢ় কৰা যে কুমাৰ জীৱন অৰ্থাৎ মুক্ত জীৱন। যি জীৱনমুক্ত হ'ব তেওঁ সংময়ুগৰ প্ৰাপ্তি যুক্ত হ'ব। সদায় আগবাঢ়ি গৈ থাকা আৰু আনকো আগবঢ়াই লৈ গৈ থাকা। কুমাৰসকলেতো সদায় আনন্দত নাচি থাকিব লাগে – বাহ! কুমাৰ জীৱন! বাহ! ভাগ্য! বাহ ড্ৰামা! বাহ বাবা! এইটোৱে গীত গাই থাকা। আনন্দত থাকা তেতিয়া দুৰ্বলতা আহিব নোৱাৰে। সেৱা আৰু স্মৃতি দুয়োটাৰে শক্তি ভৰাই থাকা। কুমাৰ জীৱন হৈছে বোজামুক্ত জীৱন। এইটো জীৱনত নিজৰ ভাগ্য গঢ়ি তোলা এয়া সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য। কিমান বন্ধনৰ পৰা ৰক্ষা পৰিলা। সদায় নিজক এনেকুৱা ডবল লাইট বুলি বুজি উৰন্ত কলাৰে আগবাঢ়ি গৈ থাকা তেতিয়া আগত নম্বৰ লৈ ল'বা। অম্বা – ওম্ শান্তি।

বৰদান:

ক্ৰোধী আত্মাক দয়াৰ শীতল জলৰ দ্বাৰা গুণ দান দিওঁতা বৰদানী আত্মা হোৱা

তোমালোকৰ সন্মুখত কোনোবা ক্ৰোধ অগ্নিত জ্বলি থকা আহক, তোমালোকক গালি দিয়ক, নিন্দা কৰক... এনেকুৱা আত্মাকো শুভ ভাৱনা, শুভ কামনাৰ দ্বাৰা, বৃত্তিৰ দ্বাৰা, স্থিতিৰ দ্বাৰা গুণ দান বা সহনশীলতাৰ শক্তিৰ বৰদান দিয়া। ক্ৰোধী আত্মা পৰৰ বশীভূত হৈ থাকে, এনেকুৱা পৰৰ বশীভূত আত্মাক দয়াৰ শীতল জলৰ দ্বাৰা শান্ত কৰি দিয়া, এয়া হৈছে তোমালোক বৰদানী আত্মাৰ কৰ্তব্য। চৈতন্য ৰূপত তোমালোকে এনেকুৱা সংস্কাৰ ধাৰণ কৰিছা সেইবাবেতো জড় চিত্ৰৰ দ্বাৰা ভক্তসকলে বৰদান প্ৰাপ্ত কৰে।

স্লোগান: স্মৃতিৰ দ্বাৰা সৰ্বশক্তিৰ খাজনা অনুভৱ কৰোঁতাজনেই শক্তি সম্পন্ন হয়।
!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!